

[Pia Kjærsgaard]

Europa-Parlamentet, og så generer man jo ikke de øvrige regeringspartier. Men heller ikke dernede har man opnået noget som helst.

Vi må selvfølgelig finde ud af tingene herhjemme, og derfor har fremskridtspartiet taget sagen op her i folketinget. Fremskridtspartiet vil ikke sidde med hænderne i skødet og se danske borgere miste deres job og få deres tilværelse ødelagt af politisk styrede tvangsfagforeninger. Hele denne debat grunder sig ikke i et ønske om at afskaffe fagforeningerne, men et ønske om, at grundloven bliver overholdt af fagforeningerne.

Desværre er fagforeningerne efterhånden gået over til at være en forlænget arm af specielt socialdemokratiet – eller også er det omvendt – og det kan derfor ikke undre, at dette parti ikke ønsker at ændre ved tingenes tilstand.

Der er dog en berettiget stigende utilfredshed med, at tvangsmedlemmer skal yde tvangsbidrag til A-pressen og det store pamperparti, selv om de har en helt anden politisk overbevisning – og det er der som bekendt en del der har. En underløber af organisationsfriheden er tvangsbidragene, som vi ikke hører noget om fra venstre og de konservative, men det kan vi jo tage op en anden gang.

Tvangsforeningerne har fået alternativer, nemlig såkaldt frie fagforeninger, der ikke er underlagt et rødt parti, men som får sine medlemmer blandt folk, der ønsker grundloven overholdt, og som er tilhængere af personlig frihed. Jeg vil gå så vidt, at jeg vil anklage de partier, der ikke nu vil deltage i en sikring af organisationsfrihed, for delagtighed i grundlovsbrud. Det er stærke ord, men der er nu i så mange, mange år talt om organisationsfrihed, uden at der er gjort noget som helst for at sikre denne frihed 100 pct. Nu må det være slut, og denne regering må sikre den organisatoriske frihed. Alt andet vil være hykleri.

Fagforeninger, der er helt fri for tilhørsforhold til politiske partier, er en realitet, og de er kommet for at blive. En fagforening bør efter fremskridtspartiets mening varetage medlemmernes interesser, og hvis medlemmerne ikke mener, det sker, skal man naturligvis have ret til at finde andre græsgange.

I teorien er det også sådan, men i praksis er det så godt som umuligt at slippe for eks-

klusivfagforeningernes favntag. Millioner og atter millioner af tvangsudskrevne midler benyttes af disse røde fagforeninger til at knægte den enkelte borgers ret til selv at bestemme, hvor man ønsker at være organiseret. Imod disse giganters tvangsforeninger er der oprettet forskellige alternative foreninger, hvoraf Danmarks Frie Fagforening må siges at have fat i den rigtige ende, og derfor vokser medlemstallet støt og roligt. Mange, mange flere sympatiserer med denne fagforening, men af skræk for at skulle risikere at ende i arbejdsløsheds køen forbliver man tavs og indrømmer ikke åbent, hvor man kunne tænke sig at være i fagforening.

Ofte benytter pamperforeningerne det argument, at det er dem, der har forhandlet for medlemmerne og opnået de lønninger og goder, som er aktuelle. Men skal de personer, der ikke sympatiserer, være tvunget i al evighed til at betale til A-pressen og socialdemokratiets valgkampagne? Skal arbejdsgivernes virksomheder eller forretninger være tvunget til at antage personale, der gennem deres fagforeningsbidrag måske modarbejder de interesser, som arbejdsgiveren har? Svaret er selvfølgelig et klart nej, men det er endnu ikke lykkedes at skabe organisationsfrihed herhjemme trods en lang række rystende eksempler på, hvordan fagforeninger knægter den organisatoriske frihed.

Egentlig burde forespørgslen have heddet: »Hvad agter ministeren at foretage sig for at sikre, at SiD og andre fagforbund overholder grundloven?« At man ikke overholder grundloven, oplyste udenrigsministeren i Søndagsavisen i TV den 19. maj. En så alvorlig anklage kan arbejdsministeren da ikke sidde overhørig, og spørgsmålet vil naturligvis indgå i denne debat. Hvis arbejdsministeren er enig med sin ministerkollega, må vi forvente en reaktion fra hendes side, og jeg skal på fremskridtspartiets vegne fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget opfordrer regeringen til i 1985 at fremsætte nødvendige lovforslag, der effektivt sikrer, at ingen fremover bliver afskediget, forflyttet eller på anden måde forfulgt, fordi de ikke ønsker at være medlemmer af politisk styrede fagforeninger.

Herefter går tinget over til næste punkt på dagsordenen.«